

Андрієнко Сергій Володимирович

Дата і місце народження: 22 листопада 1983 року, смт. Марківка, Луганська область.

Звання: Старший сержант.

Посада: Технік групи автоматизованих систем управління.

Дата і місце загибелі: 10 серпня 2014 року, с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область.

Місце поховання: ссmt. Марківка, Луганська область.

Підрозділ: Луганський прикордонний загін.

Обставини загибелі: Загинув 10 серпня 2014 року внаслідок обстрілу ТУ «Північ» біля с. Юганівка, Станично-Луганський район, Луганська область. Разом з Сергієм загинули прапорщик В. Шило, старшина Д. Дзідзінашвілі та молодший сержант В. Акутін.

Сімейний стан: Залишилися батьки, дружина та сестри.

Мій рідний край, мила серцю сторона, моя Марківська земля. Ти дарувала і даруєш світові своїх найкращих синів і дочок, котрими ми безмежно пишаємося. З тобою міцно пов'язане і його ім'я, ім'я захисника наших безмежних полів, солов'їних гаїв, нашої свободи – Андрієнка Сергія Володимировича.

Яскравим осіннім днем 22 листопада 1983 року засяяло на небосхилі Марківщини ім'я ще одного її сина. Саме в цей день на вулиці Котовського (нині вул. Дружба Народів) селища Марківка в сім'ї справжніх трудівників Володимира Олексійовича та Зінаїди Петрівни з'явилося блакитнооке хлоп'я. Радоцям, особливо Володимира Олексійовича, не було меж. Адже він, вже маючи двох улюблених доньок Валю та Наташу, мріяв про спадкоємця-сина. Сестрички дуже зраділи появі братика: pestили його, бавилися з ним.

Підростав Сергійко, дитинство якого було щасливим, безхмарним. Та й не дивно, бо хлопчик зростав у батьківській любові, материнській ніжності, сестринському захопленні. Проходить час. Уже й допомагати став. Частенько ще маленьким разом із татом та дідусем Олексієм Карповичем ремонтував спершу мотоцикл, а пізніше – машину. Спочатку щось підносить, подавав, а потім навчився знаходити пошкодження і став справжнім майстром-ремонтником. Дуже вже полюбив техніку.

Маленький Сергійко дуже заздрих своїм старшим друзям, котрі вже були школярами і 1 вересня гордо йшли до школи з учнівськими ранцями. До тієї школи, у якій багато років тому навчався тато хлопця. І ось настала очікувана мить – 1 вересня 1990 року. Широко і привітно відчинила Марківська ЗОШ I - II ступенів двері руському хлопчині з допитливими оченятами. На шкільному подвір'ї його радо вітала перша вчителька Коваль Марія Григорівна. До речі,

Марія Григорівна була однокласницею тата Сергійка. Той пригорнувся до неї малий, як до рідної людини. І зовсім не страшно стало йому серед гомінкої дівчорі.

Дуже любив Сергійко слухати розповіді своєї вчительки про героїв Другої світової війни. У своїх думках він разом з ними ходив у розвідку, був сильний, ніби Геракл, безжалісно знищував ворогів. Звичайно, хлопець ніколи не міг подумати, що сам стане для нас героєм.

Зі своїм татом були справжніми друзями. Разом їздили рибалити на ставок в Пісковому, у Кабичивці. Володимир Олексійовичу на все життя запам'ятаються його широко розплющені очі, радість на обличчі, коли вперше в своєму житті він спіймав «величезного», на його погляд, карасика. І хоч рибинка помістилася в його маленькій долоньці, він гордо показував свій улов старшим сестричкам, які посміхалися і підхвалювали «рибалку».

Ще однією важливою чоловічою справою в сім'ї вважалась пасіка. І до неї хлопчик проявляв великий інтерес. Коли тато працював біля вуликів, Сергій спостерігав за бджолами. Його надзвичайно дивувало те, як бджілки швидко підлітали до вулика, залітали в нього через маленький отвір і знову по обраному маршруту відлітали за чудодійною запашною речовиною - медом, яким хлопчина любив ласувати. Подорослішавши, працюючи на пасіці, отримував велику насолоду від своєї роботи, вважаючи своєю творчістю.

Ще будучи школярем, дванадцятирічний Сергійко сам навіть готував торти, щоб пригостити своїх сестричок-студенток, які час від часу приїздили з міста. Ті, ласували солодощами і дивувались, як швидко їхній маленький хлопчик став високим, струнким юнаком, дбайливим братиком.

Дуже любив, коли на гостини приїздила його тітка Катерина. Вона частувала його смачними цукерками. Та все ж найбільше любив льодяники, і так склалося подальше життя, що отримувати атестат про середню освіту вирішив у своєї тітоньки в Сичанській ЗОШ I - III ступенів. У цій школі швидко знайшов спільну мову з новими друзями, проявив себе як прекрасний спортсмен та активний учасник шкільної самодіяльності. Із захопленням згадують жителі села його роль у казці «Ріпка» – роль Мишати. Коли він з'явився на сцені, усі гучними оплесками та сміхом підтримали його.

Постійно брав участь у районних змаганнях, на яких часто був переможцем. Якимось на районних змаганнях «Богатирські ігри» отримав перше місце в гирьовому спорті, а «граючись» зі штангою – друге місце. Справжній силач у 2001 році став випускником школи. Його класний керівник Ступнікова Тетяна Мефодіївна провела у самостійне життя з побажанням знайти гідне місце у дорослому.

На сімейній раді вирішили про подальше навчання Сергія у закладі вищої освіти. І ось він уже студент Луганського аграрного університету. Мріяв стати агрономом, бо любив неозорі простори марківських полів, наліт сонцем пшеничні колоски. Здобуваючи основну професію, навчається на ФСП (факультет суспільних професій), де понад три роки був лаборантом на одній із кафедр. Додатково він отримав професію телемайстра і майстра ремонту та обслуговування комп'ютерної техніки. У подальшому це стало його великим захопленням й улюбленою справою.

Після закінчення навчання в 2007 році працював у селі Височинівка агрономом по захисту рослин, через деякий час став консультантом-агрономом у фірмі «Зелений світ» у місті Луганськ.

Та все більше і більше тягнуло його на маленьку Батьківщину, до рідного дому, до тієї єдиної стежини, яка веде до батьківської хати.

З 2008 року він – військовослужбовець відділення прикордонної служби «Марківка» Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби України. Проїшов спеціальну підготовку в місті Хмельницьку, опікувався автоматичною системою управління.

У 2009 році він укладає контракт з підрозділом Луганського прикордонного загону, де працює на посаді техника групи автоматизованих систем управління в селищі Марківка. Відчував велику відповідальність за свою роботу. Зі спогадів друзів по роботі, був чесним, принциповим, досвідченим спеціалістом, готовим у будь-яку хвилину прийти на допомогу іншим.

Змінюється і особисте життя юнака. У 2010 році Сергій одружується. Дружина Валя завжди з нетерпінням чекала свого коханого зі служби. Він став для неї справжньою опорою в житті, був прекрасним сім'янином, дбайливим чоловіком і турботливим сином для своїх батьків. Невдовзі, 28 лютого 2012 року, у сім'ї Сергія та Валентини народилося блакитнооке дівча – Ксенія, дуже вже вона схожа на свого татуса. Увесь свій вільний час молодий батько проводив зі своєю Ксюхою (так він її любив називати). Навіть став кінорежисером, бо поставив фільм про свою донечку.

Його життя було чистим безхмарним світанком. Душа мандрувала у світ таємничий, загадковий. Були плани на майбутнє. Та не судилося їм здійснитися.

2014 року в одну мить змінилося життя країни. Треба було вирішувати долю Батьківщини – боронити рідний край. І Сергій добре усвідомлював: хто, як не він! Виконуючи професійний обов'язок, за покликом серця, старший сержант Андрієнко Сергій Володимирович знаходився на відповідальному завданні – захищав територіальну цілісність нашої країни. Він щиро вірив у світле майбуття України.

Та прийшла страшна біда. Не судилося здійснитися його мріям, ніколи вже не дасть відповіді на питання донечки, не договорить свого останнього слова улюблениці, не почує її дзвінкоголосого сміху. Унаслідок обстрілу ТУ «Північ» 10 серпня 2014 року перестало битися серце ще одного справжнього патріота-українця. Відспівали назавжди любі його серцю солоні.

Указом президента України 660/ 2014 від 21 серпня 2014 року «За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку» Андрієнко Сергій Володимирович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Посмертно.

Ці події назавжди змінили долю сім'ї Сергія. Залишив після себе добру згадку, чарівну маленьку донечку, на батьківському подвір'ї останнє дерево, посаджене ним. І тепер материнське серце болює, бо завжди відчуває подих сина. Батьківський біль ніколи не проходить, а особливо, коли онучечка запитує у дідуся, дивлячись на татову фотографію: «Дідусю, а коли прийде тато? Він зараз на небесах?». І усміхається. Не розуміє дівча, що все своє життя буде бачити тата лише на фотографії.

За свободу і мир нашої рідної землі віддав своє життя справжній патріот. Скільки б ще міг зробити корисного! Його ім'я – Андрієнко Сергій Володимирович. Це ім'я назавжди збереже в віках народна пам'ять! Бо його життя є прикладом відданості, любові рідній землі – нашій квітучій Україні.

І доки є пам'ять у людей, і живуть матері, допоки сини, що спіткнулись об кулі, живуть.

15 травня 2018 року на селищному стадіоні «Нива» відбувся розіграш районного Кубка з мініфутболу серед учнів 7–9 класів загальноосвітніх закладів району, присвячений пам'яті воїнам-прикордонникам Марківщини, полеглих при захисті державного кордону України. Започатковано дані змагання за ініціативи родини загиблого Давіда Дзідзінашвілі.

На урочистому відкритті були присутні сім'ї загиблих прикордонників, голова Марківської районної ради Андрій Лигута, голова Марківської РДА Ігор Дзюба, начальник відділу прикордонної служби «Марківка» Владислав Шевчук, начальник відділу освіти райдержадміністрації Анатолій Бородавка, колеги-прикордонники, учнівська молодь та громадськість.

Матеріал підготовано Марківською ЦБС

01 На відкритті меморіальної дошки загиблим випусникам-прикордонникам Марківська ЗОШ I-II ступенів свій вірш «Дві пам'ятні дошки» читає місцева поетеса Ольга Горковенко

02 На урочистому відкритті Кубка з мініфутболу серед учнів 7–9 класів загальноосвітніх закладів району, присвячений пам'яті воїнам-прикордонникам Марківщини, полеглих під час захисту державного кордону України

Зі сторінок ЗМІ:

Андрієнко Сергій Володимирович. [Текст] // Нескорені сини і доньки Луганщини в боротьбі за незалежність України : громадсько-політичне Білодід С. Батьківщина в тобі. [Текст] / С. Білодід // Вісті Марківщини. – 2016. - 07 травня. – С. 5.

Бітімєрова І. Рідний край пам'ятає. [Текст] / І. Бітімєрова // Вісті Марківщини. – 2018. - 18 серпня. – С. 3.

Бітімєрова І. Батьківщина в тобі. [Текст] / І. Бітімєрова // Вісті Марківщини. – 2016. - 02 квітня. – С. 3.

Бондар Л. Вшанували полеглих воїнів-земляків. [Текст] / Л. Бондар // Вісті Марківщини. – 2019. - 07 вересня. – С. 2.

Бондар Л. Земляки – герої: п'ята річниця пам'яті. [Текст] / Л. Бондар // Вісті Марківщини. – 2019. - 17 серпня. – С. 2.

Веремєєнко О. Тому що за державу. [Текст] / О. Веремєєнко // Вісті Марківщини. – 2016. - 20 серпня. – С. 2.

Верігіна В. Світла пам'ять героям України. [Текст] / І. Верігіна, В. Чернік, О. Житін // Вісті Марківщини. – 2014. - 16 серпня. – С. 5.

Горковенко О. Дві пам'ятні дошки. [Текст] / О. Горковенко // Вісті Марківщини. – 2015. - 21 лютого. – С. 6.

Горковенко О. Люблю Україну!. [Текст] / О. Горковенко // Вісті Марківщини. – 2015. - 21 лютого. – С. 6.

Доземний уклін і вічна пам'ять воїнам-землякам. [Текст] // Вісті Марківщини. – 2015. - 08 серпня. – С. 2.

Колган Н. Вічна слава героям!. [Текст] / Н. Колган // Вісті Марківщини. – 2015. - 15 серпня. – С. 7.

Пульна В. Вони знову з нами. [Текст] / В. Пульна // Вісті Марківщини. – 2016. - 20 серпня. – С. 2.

Пульна В. Кубок пам'яті героїв. [Текст] / В. Пульна // Вісті Марківщини. – 2015. - 06 червня. – С. 6.

Пульна В. Кубок пам'яті воїнів-прикордонників. [Текст] / В. Пульна // Вісті Марківщини. – 2018. - 26 травня. – С. 5.

Світлій пам'яті. [С. Андрієнко : некролог] // Вісті Марківщини. – 2014. – 16 серпень. – С. 5.

Світлій пам'яті. [В. Акутін : некролог] // Вісті Марківщини. – 2014. – 23 серпень. – С. 5.

Сич О. Живі, доки пам'ятаємо. [Текст] / О. Сич // Вісті Марківщини. – 2017. – 19 серпня. – С. 1.